

Informe del rector al Claustre

1 de juny de 2012

Membres de la Mesa del Claustre,
Membres del Consell de Govern,
Membres del Consell de Direcció,
Amigues i amics claustrals,

Com ja venim fent els darrers anys, el preceptiu informe al Claustre pren la forma d'un informe exhaustiu, que recorre totes les dimensions de les activitats dutes a terme per la Universitat Pompeu Fabra durant l'últim any. D'aquesta manera, els claustrals ja heu pogut tenir-lo prèviament a aquesta sessió ordinària del Claustre i podeu consultar-lo per demanar tots els aclariments que us calguin.

A ningú no se li escapa que aquesta sessió del Claustre té lloc en un dels pitjors moments d'aquesta crisi econòmica que ens encotilla fins a l'ofec. A més a més, en un moment en el qual el Ministeri d'Educació, Cultura i Esport del govern de Madrid s'ha entestat en ignorar,

menystenir i provocar les comunitats educatives, especialment les universitàries. Fins al punt que, com sabeu, tots els Rectors de les Universitats espanyoles reunits prèviament a l'assemblea de la Conferència de Rectors vam decidir no assistir a la sessió del Consejo de Universidades donat que el Ministre es va negar a convocar el Consejo amb el punt de l'ordre del dia dedicat a debatre i analitzar el Reial Decret Llei 14/2012 de 20 d'abril, malgrat la sol·licitud de cinquanta-nou Rectors feta d'acord amb el Reglament del Consejo, ja que ell no el convocava. El que alguns mitjans de comunicació propers al govern de Madrid van publicar els dies següents ens instal·la ja en el terreny de la ignomínia i no hi entraré. De fet, el Ministre ha hagut de convocar dos sessions del Consejo, una ordinària i l'altra extraordinària, la primera de les quals deu estar tenint lloc a hores d'ara; nosaltres hi som representats pel Vicerector Josep-Eladi Baños. Aquesta actitud del govern de Madrid fa les coses una mica més difícils si cap. Les relacions amb el govern de la Generalitat són fluides i permanents i, com després m'hi referiré, malgrat que la situació econòmica és dolentíssima, la manera d'enfocar-la està sempre presidida pel seny i pel diàleg amb els responsables de les comunitats universitàries catalanes.

Així les coses, dividiré la meva presentació en tres parts. La primera anirà dedicada a destacar alguns aspectes molt concrets de l'informe extens, per tal de mostrar com en aquestes circumstàncies tan difícils hem estat capaços de fer les coses raonablement bé: alguns indicadors per l'esperança, podríem dir-ne. La segona part, insistirà en les dificultats que molts membres de la comunitat universitària de la UPF estan passant. I farà una crida, i algunes propostes concretes, a constituir-nos en una comunitat la textura de la qual està trenada per la

fraternitat. I la tercera prendrà la forma d'una declaració del Claustre que us proposo que adoptem i fem pública en aquests moments difícils.

La situació econòmica la coneixeu suficientment: els dos darrers anys la subvenció de la Generalitat a la universitat ha disminuït un 18% i com a conseqüència de les darreres retallades encara pot minvar més. La Generalitat manté també un deute de tresoreria amb la Universitat que supera a dia d'avui els 19 milions d'euros xifra que, per la seva magnitud, ha generat dificultats en el compliment de tots els pagaments a que hem de fer front. És imprescindible que la Generalitat corregeixi encara que sigui parcialment aquesta situació.

Els salaris dels treballadors públics es van reduir un 5% l'any 2010, i es reduiran (a Catalunya i només a Catalunya i Andalusia per ara, una altra de les perplexitats de la política econòmica espanyola) un altre 5% enguany, juntament amb la supressió d'altres ajuts socials que a la fi eren també percepcions econòmiques. I a això caldria afegir també la congelació dels darrers anys, que encara agreuja més la pèrdua del valor real dels nostres salaris. Tot això s'ha manifestat en la convocatòria de legítims actes de protesta, amb una vaga general inclosa i que, podem dir, en línies generals, s'han desenvolupat a la nostra Universitat amb normalitat democràtica i sense afectacions greus al funcionament dels serveis ni a la convivència, en la que els participants han assumit un alt grau de responsabilitat tant individual com col·lectiva, la qual cosa, des d'aquí, els agreixo.

D'altra banda, els estudiants de grau van veure incrementar-se en més d'un 7% els preus de la matrícula i s'anuncia una pujada molt més

important per enguany, els estudiants de màster han sofert increments més alts que al grau. I les beques no han augmentat. No només no han augmentat sinó que el Ministre anuncia que ja no cobriran tot l'import de la matrícula: això estableix l'infaust i famós Decret Llei del 20 d'abril passat. D'altra banda, com sabeu, mentre no arriba al 15% dels estudiants universitaris catalans amb beca, a d'altres comunitats autònomes la xifra s'apropa al 40%. Aquest maltractament fiscal és ja insostenible.

Bé, doncs en aquest marc hem estat capaços de mantenir i àdhuc d'augmentar el nivell de qualitat de molts dels nostres serveis. Puc començar amb una notícia recent, d'ahir mateix: el prestigiós *Times Higher Education*, autor d'un famós rànquing d'universitats, va fer públic ahir el rànquing de les 100 universitats millors més joves de 50 anys. Doncs bé, la UPF és al lloc 17 del món, entre les universitats joves asiàtiques, americanes i europees més dinàmiques, entre una universitat de Singapur i una altra de Hong Kong.

Us dono ara algunes dades que són un símptoma d'aquesta qualitat. Comencem per la docència. La nostra adaptació a Bolonya està funcionant bé, tant en els cursos que van iniciar el pla pilot d'adaptació com en els estudis plenament adaptats: la taxa de rendiment, és a dir el percentatge de crèdits superats sobre els crèdits matriculats pels estudiants, ha crescut cinc punts percentuals entre 2006 i 2011, del 81,5 al 86,4 i, més important encara, la taxa de graduació (el percentatge d'estudiants que es graduen en el temps previst o en un any més) ha augmentat vuit punts i mig entre 2006 i 2011, del 57,6% al 66%. La taxa d'abandonament s'ha reduït quasi bé quatre punts (del 28 % al 24%) i

mantenim una bona taxa d'inserció laboral: un 87% dels nostres graduats treballa i entre un 80% i un 90% dels nostres estudiants troben feina abans dels sis mesos d'acabar els seus estudis. És la feina ben feta per tots; en primer lloc, pels estudiants que estan sabent treure tot el profit de l'espai europeu d'ensenyament superior, però també dels professors, dels degans i dels seus equips, del Vicerector i de tots els seus col·laboradors. Pel què fa als màsters, a la nostra oferta habitual, des d'aquest curs cal afegir també la que s'imparteix a la Barcelona School of Management. I, com és natural donada la diferent naturalesa dels estudis, les dades dels màsters són encara millors que les del grau: 90,5% de taxa de rendiment; 80,5 de taxa de graduació i 13,3% només d'abandonament. També aquí els primers a felicitar són els estudiants, però és una enhorabona que s'estén de nou al professorat, i als directors de departament, als coordinadors dels màsters i a la Vicerectora i els seus col·laboradors. Només dues coses referents al doctorat, dues coses de les quals com a Rector n'estic especialment orgullós. Al començament del meu rectorat deia que havíem de procurar acabar el període de Rector amb cent tesis doctorals llegides per any acadèmic (llavors se'n llegien unes seixanta), doncs bé l'any 2011 se'n van llegir cent quaranta-tres. La segona és que la nostra estratègia de doctorats menys específics que a d'altres universitats ha resultat reeixida: vuit dels nostres nou doctorats tenen la menció cap a l'excel·lència que atorga l'ANECA.

Algunes coses de la recerca. En aquest moment tan difícil, els ingressos per recerca han superat l'any passat els 40 milions d'euros, igualant el que vam aconseguir l'any 2010 que, donades les actuals circumstàncies, s'ha de considerar una dada òptima. Això ens permet coses com tenir quaranta investigadors ICREA entre nosaltres, el que

representa més del 12 % dels nostres professors permanents o tenir la fortuna de comptar amb 11 Starting i Advanced Grants del European Research Council, 26 si hi sumem tot el grup UPF. D'aquesta manera, l'activitat de recerca dels professors de la UPF s'ha vist reconeguda i altament reforçada. Aquestes dades de recerca són les que ens han permès augmentar la producció científica, la seva qualitat i la seva visibilitat i aparèixer als rànquings internacionals, com us deia ara fa un moment. La força de la nostra recerca ha permès també, i això és especialment notable en aquests moments, passar de 69 investigadors l'any 2006 amb finançament propi fora del capítol I de la universitat, a 186 l'any 2011, un 170% d'augment. I fa molts pocs dies hem sabut, de manera encara no definitiva, que hem estat seleccionats en una convocatòria del programa 'People' del setè programa marc de la Unió Europea anomenada COFUND. Es tracta d'una quantitat respectable, una mica més de dos milions d'euros en cinc anys, que ens ha de permetre contractar en dues convocatòries 12 postdocs cada convocatòria per 36 mesos. Nosaltres, gràcies a la recerca, seguim creant llocs de treball. A la UPF cada any hi treballen més persones. El personal de suport a la recerca s'ha incrementat entre 2006 i 2011 més del 80%, de 137 a 259. Res de tot això hauria estat possible sense, abans que res, l'esforç dels recercadors i de les estructures de la recerca, dels departaments, dels vicerectors i de la gerència. Estem compromesos en ser una universitat de recerca cada vegada millor, de les relacions entre els neandertals i els nostres avantpassats més directes a les aplicacions més actuals als mòbils, de la relació entre la formació dels dirigents polítics i el creixement econòmic a la transició democràtica vista pels ulls dels mitjans de comunicació estrangers, del millor disseny institucional per la Unió Europea al coneixement de la civilització fenícia o de l'imperi

espanyol a les illes Filipines, del coneixement de les variacions lingüístiques i la seva relació amb l'origen social de les persones a l'anàlisi sobre l'augment de les desigualtats de renda i riquesa a les societats avançades els darrers vint anys. I això, la passió pel coneixement és, a la vegada, allò que ens sosté i allò que ens justifica.

Vull afegir, perquè en això es mostra també el nostre indefugible compromís amb el benestar i amb la creació de llocs de treball, que en el darrer curs hem posat en marxa els espais d'incubació UPF Business Shuttle, que acullen diverses spin offs i start-ups fruit de la recerca a la Universitat, són vuit: Chemotargets, Quantitative Genomic Medicine Laboratories SL, aScidea, the Data Republic, A Crowd of Monsters, VoctroLabs SL, MLAB i Roomtab. Són persones que s'arrisquen a emprendre un negoci en aquests temps difícils i mereixen tot el nostre suport. El nostre Consell Social sempre ha insistit, amb tota la raó, en aquest punt i concedeix tots els anys el Premi UPF Emprèn.

Ja que em refereixo al Consell Social vull fer esment ara també de les vetllades UPF Món que ens permeten dur a la Universitat els debats més interessants d'avui. Al novembre vam tenir la sort de veure com Josep Borrell, anterior President del Parlament Europeu i ara President de l'Institut Europeu de Florència, debatia amb dos professors nostres, Jordi Galí i Fernando Guirao, sobre un tema candent llavors i candent ara: el futur de l'euro!

Parlem una mica dels llocs de treball del capítol I, dels llocs de treball amb vocació de permanència a la institució. Bé, mentre la subvenció de la Generalitat ha tornat a un nivell que la situa entre 2006 i

2007 (on ha tornat el PIB del país, segons sembla), el nostre nombre de professors permanents des de 2006 s'ha incrementat en un 19% passant de 262 a 313 i també ha augmentat, més moderadament, el personal en formació, un 9%, de 327 a 355. Això és notable i ha costat molt de mantenir. Ho hem fet amb un sacrifici del personal temporal, en especial dels professors associats, que comptats a temps complert, s'han reduït en un 20%, de 668 a 537. Ha estat una decisió molt difícil però que per la particularitat del professorat associat (es tracta de professionals que, en la major part dels casos i tal com assenyala la legislació vigent, tenen una feina fora de la Universitat) vam considerar que era l'opció menys dolenta per adequar-nos als ingressos que teníem, mantenint la nostra singularitat, força docent i de recerca.

Pel que fa al Personal d'administració i serveis és veritat que els dos darrers anys i com a conseqüència de les retallades, hem estat molt estrictes amb les substitucions i els reforços, i el nombre de treballadors ha baixat un 3% el 2010 i un 4% el 2011. Nogensmenys, també és cert que en el nombre total l'hem augmentat des de 2007 a ara, entorn d'un 5%, i hem passat de 635 a 670 PAS. Globalment crec que puc dir-vos que, si les coses no empitjoren greument a nivell general, no caldrà sacrificar durant els propers anys més llocs de treball.

Deixeu-me afegir que seguim essent atractius des del punt de vista internacional. Teniu les dades a l'informe extens. Subratllo només que som, amb molta diferència, la universitat del sud d'Europa amb més nivell de internacionalització entre els seus professors i investigadors, dels 1.396 professors i investigadors que tenim (incloent els investigadors en formació), 396 són estrangers, entorn del 30%. També seguim tenint

gairebé mil estudiants de grau de les millors universitats nord-americanes que fan una estada d'un semestre amb nosaltres en el programa Study Abroad, un programa que el curs vinent celebra els seus deu anys i que és la història d'un èxit que ha contribuït de manera molt important a internacionalitzar el campus de la UPF. I enguany inaugurarem la Summer School Global Cities que unirà el campus de la UPF amb el campus de UCLA i les ciutats de Los Angeles i Barcelona.

I estem involucrats en un procés de renovació continuada: l'administració electrònica, incloent el vot electrònic que ja hem provat amb èxit en algunes circumscripcions a les passades eleccions al Claustre; la presència de la UPF a les xarxes socials; la imminent renovació de la web i de la marca gràfica; les innovacions als CRAI i a La Factoria; l'agilitat en la gestió comptable i en la gestió dels recursos humans són elements que configuren la Universitat que volem ser.

Però he volgut deixar per al final d'aquesta primera part una consideració més extensa dels estudiants i de la seva positiva participació a la nostra comunitat, rica i variada. Com a mostra: els nostres estudiants han guanyat la lliga de debat universitari; les associacions, cada vegada més variades, dinamitzen els campus amb les seves activitats; els esportistes han deixat en molt bon lloc el nom de la UPF que porten a tot arreu; cada vegada són més els que s'involucren en accions solidàries, voluntàries, de formació ajudant als més necessitats i els estudiants de l'aula de teatre, el cor i l'orquestra de cambra fan de la nostra vida una vida més plena i de nosaltres una comunitat de debò. Però també els estudiants, en aquest curs difícil, han sabut mostrar la seva responsabilitat i el sentit institucional. Han participat, heu participat, a les

eleccions dels delegats, i a les eleccions dels òrgans de la Universitat, del Claustre en especial. Aquest, en sóc conscient, és un nou Claustre i molts de vosaltres (sobretot dels estudiants, però també dels professors i del personal d'administració) sou nous: sigueu benvinguts. Han mostrat, moltes vegades, el seu desacord respecte de les mesures polítiques més incomprensibles: les retallades, de vegades indiscriminades, el menyspreu cap a l'educació, la marginació de tot allò que és públic dels discursos oficials. L'han mostrat amb respecte pels drets dels altres, amb contundència però cívicament, fent servir, com correspon a universitaris, el debat i la reflexió. Avui és imprescindible que la universitat sigui un espai de confluència per debatre, proposar i actuar plegats a partir de totes les preocupacions que tenim. Estic segur que la crítica no acaba aquí i confio en què seguirà manifestant-s'hi amb el mateix respecte. Que una minoria hagi, alguna vegada, impedit l'exercici legítim dels drets dels altres, no ens ha de ennuvoliar el judici: hi ha moltes raons per la protesta i els estudiants de la UPF l'han practicada adequadament. Actuarem, d'altra banda, contra aquesta minoria que no vol entendre que quan impedeixen exercir el dret als altres estan esborrant amb una mà el que diuen pretendre amb l'altra, actuarem per tal de garantir les normes de convivència. Però, insisteixo, la contribució dels estudiants ha estat cabdal en tots els àmbits de la universitat i continuarà sent-la en el futur. Són els estudiants els que fan, fonamentalment, que la UPF sigui el que és. Potser alguna vegada no ho hem fet veure amb tota claredat però som conscients de la importància de la seva aportació. És per això que aquest Rector vol assumir el compromís de promoure bones pràctiques de participació i per fer-ho possible proposa als representats dels estudiants en el claustre que, d'ara endavant, en tot procés que s'iniciï amb implicació directa sobre els estudiants, des de la Direcció es

convoqui una trobada amb els representats en el Consell de Govern per valorar la millor manera d'aconseguir tirar endavant el procés promovent la participació dels estudiants de la manera que pugui resultar més efectiva en cada moment. No podem comprometre un protocol vàlid per a cada ocasió, perquè pot tenir característiques diferents, però si podem comprometre la voluntat de tractar aquests temes cabdals pels estudiants.

Aquest compromís el faig també extensiu als representants del PAS claustrals, reforçant l'espai estable d'informació i de participació que permeti recollir i avaluar les seves aportacions dins del procés de presa de decisió dels acords que els afectin, sense perjudici, òbviament, de les funcions que corresponen als òrgans de representació i a les seccions sindicals. Per això, donaré suport a la moció presentada per tal de revisar els criteris que afavoreixin l'elegibilitat d'aquest col·lectiu.

Per això vull ara passar a la segona part del meu discurs. He dit que parlaria de la fraternitat, que és la textura d'una comunitat de debò. Com sabeu que jo sóc com a professor, filòsof, no us estranyarà que us digui que alguns dels meus col·legues han esmerçat molts d'esforços per explicar perquè tenim deures cap als membres de la nostra família, al nostre lloc de treball, al nostre poble, al nostre país que no tenim cap a les altres persones. Quan la meva filla era petita i plorava per la nit, jo sabia que tenia el deure d'aixecar-me per saber què li passava. Si sentia plorar la filla dels veïns, jo no em considerava concernit ni obligat a aixecar-me per esbrinar què passava. Deixem que els filòsofs facin les seves teories de les obligacions parcials, no hi ha dubte que els lligams familiars generen deures morals. De fet, una família està constituïda per aquest feix de deures i drets. Aquest feix és la fraternitat. La fraternitat és

com la parenta pobra de la revolució francesa. Tot el dia estem parlant de la llibertat i la igualtat. Tot el dia mesurant com fer-les compatibles. Com fer de les nostres comunitats societats de persones lliurement iguals o igualment lliures, que és el mateix. Potser la clau estigui amb el tercer ideal de la revolució: la fraternitat. Quan els moments són difícils com ara, llavors és quan es posa de manifest fins a quin punt som una comunitat, alletada per la fraternitat. I jo vull creure que ho som. Vull animar-vos a donar passos en la direcció de mostrar els llaços de fraternitat que ens uneixen.

I això no pot quedar-se en paraules. De cap manera pot quedar-se en paraules. Posaré tres exemples, que són a la vegada tres compromisos meus personals ara que començarà el darrer curs del meu rectorat.

En primer lloc, com sabeu molts de vosaltres, un aplicatiu endimoniat del Ministeri ha deixat sense beca a unes desenes d'estudiants de grau de la UPF. La Universitat ja va informar al Ministeri que els estudiants complien tots els requisits i que, després de barallar-se durant dies amb l'aplicatiu, l'únic que havien oblidat era una validació final que semblava ficada com una trampa. Doncs bé, em comprometo a que cap estudiant tindrà problemes amb els seus estudis per aquesta raó. La UPF es farà càrrec de la seva matrícula. Aquesta és una decisió que hem pres guiats per la fraternitat.

En la proposta del nou Programa Serra Húnter, que la Generalitat cofinançarà addicionalment amb el 50% de les places d'agregat i catedràtic contractat, la UPF disposarà l'any 2012 de nou places. Això ens ha de permetre un estalvi important en el PAD dels

Departaments i, per tant, la possibilitat de promocionar a posicions permanents alguns dels joves professors que reuneixen els seus requisits de promoció però que potser haurien d'esperar en aquestes circumstàncies econòmiques. La fraternitat ens ho exigeix.

Sabem també que alguns dels membres del nostre personal d'administració i serveis amb els ingressos més baixos són l'únic membre de la seva família que duu un salari a casa. I sabem que hi ha situacions complicades a algunes llars. Les mesures de la llei de mesures econòmiques que acompanya a la Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya ha retirat moltes prestacions que, en aquests casos, ja han estat molt doloroses, fent recaure les retallades excessivament sobre alguns dels més desvalguts. Nosaltres no podem, no tenim recursos, per pal·liar tot el que la Generalitat ha retallat. Ara bé, una de les coses que ha retallat és la gratuïtat de les matrícules universitàries per als treballadors de la universitat, per al cònjuge i per als fills. Nosaltres no estem en condicions de capgirar aquesta decisió que afecta tot el sistema públic català. Però em comprometo personalment a trobar una solució per la matrícula d'aquells treballadors de la UPF que puguin acreditar que els estudis que volen realitzar estan vinculats amb la seva formació.

Així mateix, malgrat la incertesa de la situació econòmica, garantirem la renovació dels contractes del personal interí fins al 31 de desembre d'enguany. Ens hi empeny la fraternitat.

I ara m'agafen ganes de dir-vos uns versos d'una cançó que només entendran els que són de la meva generació cap a dalt. Però no em puc aguantar:

En cada esquina un amigo
En cada rostro igualdad
Grândola vila morena
Terra da fraternidade.

Passem a la tercera part. Crec que les declaracions del Ministre d'Educació, José Ignacio Wert, i el Reial Decret Llei 14/2012 fan necessari que, com han fet d'altres Claustres de les Universitats catalanes i espanyoles, fem una solemne proclamació que mostri la nostra rotunda disconformitat amb el mode com s'està ordint la política educativa i, més en concret, la universitària. Us proposo que adoptem el següent text:

DECLARACIÓ DEL CLAUSTRE DE LA UNIVERSITAT POMPEU FABRA SOBRE LA POLÍTICA D'EDUCACIÓ SUPERIOR DEL MINISTERIO DE EDUCACIÓN, CULTURA Y DEPORTE

El Claustre de la Universitat Pompeu Fabra reunit, en sessió ordinària, i a la vista de les declaracions del Ministro de Educación, Cultura y Deporte, irrespectuoses amb tota la comunitat acadèmica i a la vista també del contingut del Real Decreto Ley 14/ 2012 de 20 d'abril de medidas urgentes de racionalitzación del gasto público en el ámbito educativo,

FA SABER QUE:

1. Condemna les reiterades mostres de falta de respecte del Ministre cap a la comunitat universitària, com quan s'ha referit amb menyspreu a la manca d'esforç dels estudiants o als professors que no fan recerca, de manera indiscriminada i sense cap matisació o als Rectors negant-se al diàleg que li van demanar, incomplint greument les normes del Reglamento del Consejo de Universidades, a les quals com a President de l'òrgan està subjecte.
2. Lamenta que el Decret Llei esmentat s'hagi aprovat sense cap consulta prèvia a la comunitat universitària, el que fa –per exemple- que contingui errors que el fan del tot desbaratat.
3. Considera, així mateix, que el Decret Llei conté diversos aspectes que el fan inconstitucional, tant per envair competències de les Comunitats autònomes, com per vulnerar de manera flagrant l'autonomia universitària, constitucionalment reconeguda. Insta, per tant, als qui tenen la legitimació per fer-ho, els membres del Congrés de Diputats a Madrid i el govern de la Generalitat a Barcelona, que plantegin recursos d'inconstitucionalitat davant del Tribunal Constitucional.
4. Exigeix que qualsevol augment eventual dels preus de les matrícules universitàries vingui precedit d'un augment de les beques per no deixar fora de la universitat precisament els més desfavorits de la nostra societat i vingui acompanyat del compromís públic i clar que els governs mantindran almenys el nivell actual del finançament i tornaran, quan hi hagi creixement

econòmic, a tenir com a objectiu destinar almenys l'1,5 % del PIB a educació superior, com fan els països del nostre entorn.

5. Demana al Ministeri que en el necessari desenvolupament reglamentari del Decret tingui en compte, almenys, les dues coses següents: d'una banda, que ningú millor que les universitats coneix les necessitats i possibilitats reals de modular la dedicació docent del seu professorat i sigui deferent a les seves regulacions amb conseqüència i, d'una altra banda, que compensi la impossibilitat de convocatòries de places amb l'establiment d'una taxa de reposició d'entorn del 10%.
6. Sol·licita que en el Consejo de Universidades extraordinari dedicat a l'anàlisi del Real Decreto Ley 14/2012, demanat per cinquanta nou Rectors, seguint el procediment establert pel Reglament del mateix Consejo, i que en primera instància fou senzillament ignorat, però que ara ha anunciat el Ministeri que convocarà properament, els anteriors punts siguin considerats per al debat i la deliberació.

Barcelona, 1 de juny de 2012

Si el Claustre hi està d'acord, adoptarem solemnement aquesta declaració, en donarem publicitat i la farem arribar tant al Ministeri d'Educació, com al Govern de la Generalitat i als representants de tots els grups polítics a les Corts Generals a Madrid i al Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies.